

Sygn. akt I C 305/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Choczaj

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Bartel

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa P..pl (...). z o.o.
z siedzibą w K.

przeciwko Gminie L.

o ochronę praw autorskich i zapłatę

1. zasądza od pozwanej Gminy L. na rzecz powódki P..pl (...). z o.o. z siedzibą w K. kwotę 1 378,00 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt osiem złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2. nakazuje pozwanej Gminie L., aby w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszego wyroku podała jednokrotnie jego treść do publicznej wiadomości - za pośrednictwem strony internetowej „www.(...)” oraz za pośrednictwem Informacyjnego Biuletynu Samorządowego (...),

3. oddala powództwo w pozostałej części,

4. zasądza od powódki P..pl (...). z o.o. z siedzibą w K. na rzecz pozwanej Gminy L. kwotę 1 644,35 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści cztery złote 35/100) tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 305/15

UZASADNIENIE

P..pl (...). z o.o. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od Gminy L. kwoty 38 340,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, nadto o nakazanie pozwanej podania do publicznej wiadomości całości orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie za pośrednictwem strony internetowej www.lutomiersk.info poprzez zamieszczenie treści orzeczenia na stronie głównej serwisu internetowego Gminy L. oraz poprzez zamieszczenie treści orzeczenia w wydawanym przez pozwaną czasopiśmie Informacyjny Biuletyn (...) pt. (...). Powódka wniosła także o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

Gmina L. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej.

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2017 roku powódka wniosła o rozłożenie kosztów procesu na raty w razie uwzględnienia roszczenia pieniężnego w niewielkim stopniu.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powódka prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P..pl (...). z o.o. z siedzibą w K. i jest wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie XI Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...), **(dowód: informacja - k. 16 - 17) .**

Do zakresu działalności gospodarczej prowadzonej przez powódkę należy tworzenie projektów budowlanych budynków mieszkalnych oraz budynków użyteczności publicznej. Powodowa spółka tworzy wzory projektów, które są publikowane na stronie internetowej www.(...) i następnie opracowywane przez zespół projektowy zgodnie z potrzebami zamawiającego, **(bezsporne) .**

Do zespołu projektantów - architektów zatrudnionych przez powódkę na podstawie umowy o pracę należą m.in.: K. F., P. S. (1) oraz M. B.. Na podstawie zawartych umów w/w zatrudnieni przenieśli na powódkę prawa do majątkowych praw autorskich do powstających przy wykonywaniu umowy o pracę, efektów swojej pracy (utworów), w szczególności: dokumentacji projektowej lub jej odpowiednich części (elementów), na następujących polach eksploatacji: w zakresie korzystania z utworów lub ich części w celu wykonania przez pracodawcę osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich powierzonych mu czynności związanych z prowadzoną przez pracodawcę działalnością, w tym wykorzystania utworów o procesie uzyskania wszelkich wymaganych prawem zezwoleń, pozwoleń, zgód, itp. zgodnie z odpowiednimi przepisami; w zakresie utrwalania i zwielokrotniania utworu wszelkimi możliwymi technikami; w zakresie wszelkich form rozporządzania oryginałem albo egzemplarzami, na których utwór utrwalono, osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich, w tym wprowadzenie do obrotu, użyczenie lub najem oryginału albo egzemplarzy, oraz we wszelkich innych celach związanych z wykonywanym przez pracodawcę zawodem architekta, w szczególności w celach pozostających w związku z świadczeniem przez pracodawcę usług; w zakresie dokonywania wszelkich czynności polegających na korzystaniu z opracowań lub rozporządzaniu opracowaniami dzieła. Pracodawca nabył również prawo do zezwalania na wykonywanie zależnych praw autorskich do dzieła. Prawa autorskie do projektu przedszkola F. także należą do powódki, **(dowód: zeznania powódki - k. 268 verte w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 160 verte oraz nagranie z dnia 13 lutego 2017 roku - płyta - k. 273, minuta od 00:13:22 do 00:26:19 i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k. 273, minuta od 00:15:00 do 00:56:09; umowy o pracę z aneksami - k. 250 - 267; zeznania świadka L. F. - k. 161 - 161 verte i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k. 273, minuta od 01:06:20 do 01:25:14) .**

Jesienią 2013 roku władze Gminy L., zgłosiły do powódki zapytanie o ofertę projektową wykonania dokumentacji technicznej przedszkola dla stu dzieci, **(bezsporne) .**

W dniu 15 października 2013 roku powódka przedstawiła pozwanej ofertę projektową przedszkola F. . Projekt podstawowy przedszkola został sporządzony przez architektów: K. F., która była główną autorką i P. S. (1). W 2012 roku zwizualizowany projekt został zamieszczony na stronie internetowej powódki i kilkakrotnie zrealizowany w różnych miejscach Polski, **(dowód: zeznania powódki - k. 268 verte w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 160 verte oraz nagranie z dnia 13 lutego 2017 roku - płyta - k. 273, minuta od 00:13:22 do 00:26:19 i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k.273, minuta**

od 00:15:00 do 00:56:09; gotowy projekt budowlany przedszkola F. - k. 18 - 25; oferta projektowa - k. 26 - 31) .

Strony prowadziły negocjacje poprzez kontakt mailowy i telefoniczny w sprawie przystosowania projektu przedszkola F. do potrzeb pozwanej gminy i jego zakupu do realizacji. Powódka przekazała pozwanej grafiki z rzutami i elewacjami budynku, wzór umowy o prace projektowe, wstępny kosztorys prac, referencje Urzędu Gminy w K. i Przedszkola w M., gdzie wcześniej zrealizowano projekt, zdjęcia wybudowanego przedszkola F. w W. i P. oraz jedną wizualizację projektu. W dniu 10 października 2014 roku w siedzibie Urzędu Gminy L. odbyło się spotkanie przedstawicieli stron, podczas którego architekt reprezentujący powódkę zaprezentował projekt przedszkola F. , zapoznając zgromadzonych z jego koncepcją, funkcją i ceną. Omawiano możliwość połączenia przedszkola ze żłobkiem z wykorzystaniem wspólnej kuchni, ujednoczenia dachu budynków, rozwiązania dotyczące mediów, wentylacji, ogrzewania i oczyszczania ścieków. W efekcie spotkania powódka otrzymała od pozwanej mapę sytuacyjną do wykonania projektu i przekazała katalogi z projektami spółki, **(dowód: zeznania powódki - k. 268 verte w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 160 verte oraz nagranie z dnia 13 lutego 2017 roku - płyta - k. 273, minuta od 00:13:22 do 00:26:19 i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k.273, minuta od 00:15:00 do 00:56:09; kopie wiadomości e - mail - k. 32 - 39; zeznania świadków: L. F. - k. 161 - 161 verte i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k. 273, minuta od 01:06:20 do 01:25:14, R. B. - k. 161 verte - 162 i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k. 273, minuta od 01:34:05 do 01:48:00) .**

W dniu 03 października 2014 roku na serwisie internetowym Gminy L., www(...), R. N. zamieścił informację zatytułowaną „(...)”, a w jej treści wykorzystał trzy wizualizacje przedszkola F. z projektu powódki. Jedną z zamieszczonych wizualizacji zamieszczonych na stronie internetowej www(...) pobrał K. P., redaktor naczelny Biuletynu Wiadomości L., który wydawany jest w formie papierowej i elektronicznej pod adresem: (...) . Wydawcą (...) jest Gmina L.. Ta wizualizacja została następnie zamieszczona na łamach 13 wydania specjalnego (...) (Nr (...)październik 2014), **(dowód: częściowo bezsporne; zrzut z ekranu - k. 40 - 44; kserokopia Wiadomości L. - k. 58; zeznania świadków: R. N. - k. 161 verte i nagranie z dnia z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k. 273, minuta od 01:26:48 do 01:33:27, K. P. - k. 162 i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k. 273, minuta od 01:48:29 do 01:55:45) .**

Strony nie zawarły umowy i Gmina L. nie zakupiła projektu przedszkola F. od powódki. Powódka nie wyraziła zgody na rozpowszechnianie udostępnionych materiałów przez pozwaną, **(bezsporne) .**

W grudniu 2014 roku powódka powzięła informację o wykorzystaniu wizualizacji z projektu przedszkola F. przez Gminę L. w środkach masowego przekazu. Pismem z dnia 09 grudnia 2014 roku wezwała pozwaną do przedstawienia pisemnych wyjaśnień dotyczących nieuprawnionej prezentacji projektu, jak i jej usunięcia. W odpowiedzi pozwana usunęła wizualizacje ze strony internetowej gminy i zapewniła, że zamieści sprostowanie na łamach (...). W piśmie z dnia 26 stycznia 2015 roku powódka poinformowała o skierowaniu sprawy na drogę sądową, chyba że pozwana zakupi gotowy projekt przedszkola F. , co zniwelowałoby skutki naruszeń prawa, **(dowód: zeznania powódki - k. 268 verte w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 160 verte oraz nagranie z dnia 13 lutego 2017 roku - płyta - k. 273, minuta od 00:13:22 do 00:26:19 i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k.273, minuta od 00:15:00 do 00:56:09; pismo z dnia 09 grudnia 2014 roku - k. 69 - 72; pismo z dnia 05 stycznia 2015 roku - k. 73, pismo z dnia 26 stycznia 2015 roku - k. 74 - 78) .**

Gmina L. nie odpowiedziała na roszczenia strony powodowej.

W efekcie wcześniej prowadzonych negocjacji, w styczniu 2015 roku pozwana podpisała umowę z inną firmą projektową, E. . Wybrany przez gminę projekt został zrealizowany; nie był konsultowany społecznie i nie został rozpowszechniony w formie elektronicznej ani papierowej, **(dowód: zeznania świadka R. B. - k. 161 verte - 162 i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k. 273, minuta od 01:34:05 do 01:48:00) .**

Pozwana wykorzystując wizualizację przedstawiającą przedszkole zaprojektowane przez powódkę doprowadziła do naruszenia przysługujących

jej praw autorskich do utworu plastycznego, jakim jest graficzne przedstawienie wizji projektowej. Wynagrodzenie za wykorzystanie praw autorskich powódki

za zamieszczenie wizualizacji w Informacyjnym Biuletynie Samorządowym (...), Nr (...), październik 2014 roku, wynosi 133,00 zł. Natomiast wynagrodzenie za publikację wizualizacji na stronie internetowej Gminy L. wynosi 556,00 zł, **(dowód: częściowo zeznania powódki - k. 268 verte w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 160 verte oraz nagranie**

z dnia 13 lutego 2017 roku - płyta - k. 273, minuta od 00:13:22 do 00:26:19

i nagranie z dnia 07 marca 2016 roku - płyta - k.273, minuta od 00:15:00

do 00:56:09; opinia biegłego z zakresu architektury - urbanistyki prof. nadzw . dr hab. inż. architekta P. S. (2) - k. 180 - 196 wraz

z opinią uzupełniającą - k. 215 - 222) .

Powyższy stan faktyczny w zakresie faktu i okoliczności wykorzystania wizualizacji przedszkola F. jest w zasadzie bezsporny, gdyż wynika

ze zgodnych twierdzeń stron, znajdujących oparcie w zeznaniach świadków

i w dokumentach znajdujących się w aktach.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powódki, że poprzez działania pozwanej doszło do naruszenia całości przysługujących jej praw autorskich do utworu architektonicznego, gdyż w tym zakresie są one sprzeczne z twierdzeniami pozwanej oraz wnioskami opinii biegłego z dziedziny architektury - urbanistyki, z których wynika, że pozwana wykorzystwała jedynie graficzne przedstawienie wizji projektowej, a nie cały utwór architektoniczny.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powódki, z których wynika, że w związku

z powyższym działaniem pozwanej poniosła szkodę w wysokości 38 340,00 zł, gdyż w tym zakresie są one sprzeczne z wnioskami opinii biegłego z dziedziny architektury - urbanistyki, z których wynika, że wynagrodzenie za wykorzystanie praw autorskich powódki poprzez zamieszczenie wizualizacji w Informacyjnym Biuletynie Samorządowym (...), Nr (...), październik 2014 roku, wynosi 133,00 zł, natomiast wynagrodzenie za publikację wizualizacji na stronie internetowej Gminy L. wynosi 556,00 zł.

Sąd uznał opinię sporządzoną przez biegłego za wiarygodną, albowiem jest jasna, wewnętrznie niesprzeczna oraz naukowo i logicznie uzasadniona. Biegły w treści swojej opinii z wykorzystaniem fachowej wiedzy i doświadczenia odniósł się zarówno do koncepcji utworu architektonicznego oraz wizualizacji, a także w sposób szczegółowy wyjaśnił wysokość wynagrodzenia należnego powódce.

Biegły sporządzając swoją opinie uwzględnił również wieloletnie doświadczenie w zakresie opiniowania. Nie dostrzeżono przy tym żadnych czynników osłabiających zaufanie do wiedzy biegłego i jego bezstronności,

ani żadnych ważnych powodów, które zmuszałyby do dopuszczenia dowodu

z opinii innego biegłego. Ponadto powódce nie udało się skutecznie zanegować wniosków płynących z opinii biegłego, który w jej uzupełnieniu w sposób rzeczowy i szczegółowy odniósł się do wszystkich zgłoszonych przez powódkę wątpliwości.

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadków R. B.

i K. P. co do twierdzeń, że społeczność gminna wywierała nacisk na opublikowanie wizualizacji przedszkola w środkach masowego przekazu. Wskazani świadkowie są zatrudnieni u pozwanej i uczestniczyli

w procesie rozpowszechnienia wizualizacji, są zainteresowani wynikiem sprawy bezpośrednio, zatem ich zeznania są stroniczne, a przez to niewiarygodne. Ponadto nie są poparte żadnymi innymi dowodami, jak chociażby pismami mieszkańców czy stenogramami ze spotkań władz gminnych z mieszkańcami sołectw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka wystąpiła z roszczeniami wynikającymi z naruszenia praw autorskich przysługujących jej jako twórcy projektu architektonicznego, to jest o zapłatę stosownego wynagrodzenia i podanie do publicznej wiadomości orzeczenia sądu wydanego w rozpatrywanej sprawie. W odpowiedzi na powyższe pozwana podnosiła, że nie jest odpowiedzialna za naruszenie praw autorskich powódki, ponieważ jej działania nie miały cech bezprawności i miały na celu zapewnienie mieszkańcom gminy dostępu do informacji publicznej. Ponadto pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej.

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał zarzut braku legitymacji P..pl (...). z o.o. z siedzibą w K. do występowania jako powódka w przedmiotowej sprawie, uznając go za całkowicie bezzasadny.

Tytułem wstępu należy zauważyć, że legitymacja procesowa jest szczególnym uprawnieniem wynikającym z określonej sytuacji materialnoprawnej i oznacza, że dany podmiot jest uprawniony, czyli legitymowany do występowania w charakterze strony w konkretnym procesie

w stosunku do jego przedmiotu. O istnieniu czy braku legitymacji procesowej decyduje zatem prawo materialne na podstawie podanego w pozwie stanu faktycznego. Zgodnie zaś z przepisami ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku Prawo autorskie i prawa pokrewne (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku, poz. 666 ze zm.) roszczenia w związku z naruszeniem autorskich praw majątkowych może podnieść twórca lub pierwotny podmiot autorskich praw majątkowych albo ich następca prawny. Na podstawie zeznań wiceprezesa zarządu powodowej spółki oraz projektu przedszkola, przesłanego w ofercie do Gminy L., Sąd ustalił, że autorami projektu byli zatrudnieni na podstawie umowy o pracę w powodowej spółce, K. F. i P. S. (1). Z art. 12 ust. 1 powołanej ustawy wynika, że jeżeli ustawa lub umowa o pracę nie stanowią inaczej, pracodawca, którego pracownik stworzył utwór w wyniku wykonywania obowiązków ze stosunku pracy, nabywa z chwilą przyjęcia utworu autorskie prawa majątkowe w granicach wynikających z celu umowy o pracę i zgodnego zamiaru stron. Wskazany przepis znalazł również odzwierciedlenie w treści umów o pracę K. F. i P. S. (1), którzy przenieśli

na powódkę prawa do majątkowych praw autorskich utworów powstających przy wykonywaniu umowy o pracę. Na podstawie m.in. zeznań K. F. i L. F. Sąd ustalił, że doszło do skutecznego przejęcia przez powódkę projektu przedszkola F. oraz jego wizualizacji. Tym samym wobec transferu majątkowych praw autorskich na powódkę, posiada ona legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie.

Stosownie do art. 79 ust. 1 ustawy Prawo autorskie i prawa pokrewne, uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa : zaniechania naruszania; usunięcia skutków naruszenia; naprawienia wyrządzonej szkody: na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności,

a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu lub wydania uzyskanych korzyści. Art. 79 ust. 2 wskazanej ustawy stanowi zaś,

że uprawniony może się domagać jednokrotnego albo wielokrotnego ogłoszenia w prasie oświadczenia o odpowiedniej treści i formie lub podania do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia sądu wydanego w rozpatrywanej sprawie, w sposób i w zakresie określonym przez sąd.

Należy stwierdzić, że naruszenie autorskich praw majątkowych następuje wówczas, gdy dochodzi do wkroczenia w zakres cudzego prawa autorskiego,

o którym traktuje art. 17 ustawy Prawo autorskie i prawa pokrewne. Powołany przepis stanowi, że jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, twórcy przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu.

Zgodnie ze zgłoszonym roszczeniem należy stwierdzić, iż żądanie zasądzenia dwukrotności stosownego wynagrodzenia jest szczególnym środkiem ochrony autorskich praw majątkowych, którego dochodzenie nie wymaga wykazywania winy podmiotu korzystającego z utworu bez wymaganego zezwolenia twórcy, uszczerbku majątkowego uprawnionego oraz uzyskania korzyści przez naruszającego te prawa. Dla możliwości dochodzenia podwójnego stosownego wynagrodzenia wystarczająca jest bezprawność postępowania podmiotu naruszającego cudze prawa autorskie rozumiana jako korzystanie z utworu w sposób sprzeczny z prawem, a więc wkroczenie, bez zezwolenia uprawnionego, w autorskie prawa bezwzględne. Na przesłance winy naruszającego oparte natomiast jest roszczenie o naprawienie szkody

na zasadach ogólnych (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 czerwca 2016 roku, I ACa 308/16, LEX nr 2106855).

W rozpoznawanej sprawie kwestia bezprawności wobec braku tytułu prawnego do dysponowania utworem w ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości. Nie zasługuje przy tym na aprobatę twierdzenie pozwanej, że bezprawność jej działania wyłączyło działanie w celu zapewnienia (...) dostępu do informacji publicznej.

Zgodnie z ustawą z dnia 06 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn. Dz.U. z 2016 roku, poz. 1764), informacją publiczną

w rozumieniu ustawy jest każda informacja o sprawach publicznych (art. 1 ust.), a podmiotem obowiązany do ich udostępniania są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne (art. 4 ust. 1.). Informacja publiczna może zostać udostępniona przez właściwy organ m.in. poprzez ogłoszenie informacji publicznych, w tym dokumentów urzędowych, w Biuletynie Informacji Publicznej (art. 7 ust.1 pkt. 1), bądź też w drodze odpowiedzi na wniosek (art. 7 ust.1 pkt. 2). W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie zdołała udowodnić, że rozpowszechnienie wizualizacji projektu powódki było odpowiedzią

na wniosek podmiotu zainteresowanego przebiegiem negocjacji dotyczących wyboru projektu przedszkola w gminie L.. Wniosek taki nie został nigdzie zewidencjonowany, a zeznania świadków zatrudnionych w Urzędzie Gminy były w tym zakresie uznane za niewiarygodne. Jeżeli natomiast uznać,

że rozpowszechnienie utworu autorstwa powódki miało na celu poinformowanie mieszkańców o działaniach organów gminy, to trzeba wskazać, że przede wszystkim nie dochowano w tym względzie wymogów formalnych. Ustawa o dostępie do informacji publicznej stanowi bowiem o urzędowym publikatorze teleinformatycznym - Biuletynie Informacji Publicznej (dalej: (...)), w którym organ władzy publicznej ma obowiązek zamieszczać określone w ustawie informacje oraz fakultatywne, inne dane dotyczące spraw publicznych (art. 8). Należy przy tym podkreślić, że wizualizacja, będąca własnością powódki

nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej, a na własnym serwisie informacyjnym Gminy L. – (...). Zdaniem doktryny i orzecznictwa nie ma zaś podstaw prawnych, aby jako równorzędne traktować sposoby udostępniania informacji za pośrednictwem (...) oraz za pośrednictwem innych stron internetowych (patrz wyrok WSA z 08 sierpnia 2013 r., II SAB/ Sz 53/13, LEX nr 1362070). Na stronie internetowej Gminy L. znalazły się trzy wizualizacje projektu powodowej spółki i to z tej strony internetowej dokonano przedruku zdjęcia do Informacyjnego Biuletynu (...). Biuletyn wydawany przez Gminę L., pomimo swojej nazwy nie ma mocy prawnej równej Biuletynowi Informacji Publicznej. Wydawany przez Gminę L. biuletyn jest materiałem prasowym o charakterze publicystycznym i nie ma charakteru urzędowego. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia

26 stycznia 1984 roku Prawo prasowe (Dz.U. 1984 nr 5 poz. 24), jeżeli wydawany przez gminę biuletyn spełnia kryteria określone w tym przepisie

to takie wydawnictwo powinno być zarejestrowane zgodnie z przepisami

tej ustawy - taka rejestracja nie nadaje jednak biuletynowi charakteru oficjalnego promulgatora informacji publicznej, jak podnosiła pozwana.

Zgodnie zresztą z orzecznictwem prawo do informacji publicznej

nie powoduje automatycznego i bezwarunkowego wyłączenia ochrony płynącej z przepisów ustawy prawo autorskie. Jakkolwiek żądana informacja nie traci charakteru publicznej to ustalenie, że na gruncie rozpatrywanej sprawy mamy do czynienia z ochroną praw autorskich wiązać się może na przykład z koniecznością ustalenia odrębnych zasad dostępu do żądanej informacji w kontekście jej ponownego wykorzystania (patrz wyrok WSA w Poznaniu z 22 października 2015 roku, IV SAB/Po 114/15, LEX nr 1933148). O takich obostrzeniach stanowi również ustawa z dnia 25 lutego 2016 roku o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U z 2016 roku, poz. 352 ze zm.), która w art. 6 ust. 4 pkt 3 stanowi o ograniczeniu prawa do ponownego wykorzystywania informacji, do których prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (...) przysługują podmiotom innym niż podmioty zobowiązane do udzielenia informacji publicznej.

Wobec obowiązku nakładanego na organy ochrony danych, których prawa autorskie przysługują innym podmiotom niż publiczne, działanie strony pozwanej należy uznać za niezgodne z tymi regulacjami, zwłaszcza, że sposób udostępnienia utworu powódki umożliwiało dostęp do niego nieokreślonemu odbiorcy w dowolnym miejscu i czasie. Dalej, wykorzystanie przez Gminę L. wizualizacji projektu nie ma racjonalnego uzasadnienia w okolicznościach sprawy. W treści zamieszczonych artykułów brak jest szczegółów, które ewentualnie mogłyby być podstawą do pogłębionej i rzeczowej dyskusji mieszkańców gminy czy też precyzyjnie odpowiadać na ich domniemane pytania co do inwestycji, na co wskazywała pozwana. Wizualizację projektu również nie stanowią takiej podstawy - w celu skonsultowania się z mieszkańcami należałoby przedstawić do wglądu całość oferty złożonej przez stronę powodową. Należy mieć przy tym na względzie, że powodowa spółka nie została poinformowana przez pozwaną o takiej potrzebie i wobec tego nie wyraziła zgody na takie działania - strony nie zawarły zresztą żadnej umowy i były na etapie negocjacji warunków. Zgromadzony materiał dowodowy pozwala również na stwierdzenie, że równoległe Gmina L. prowadziła negocjacje z innymi biurami projektowymi, ponieważ już w styczniu 2015 roku, niedługo po przerwaniu rozmów z powódką, podpisała umowę na realizację inwestycji budowy przedszkola z innym podmiotem. Gdyby zatem pozwana w rzeczywistości chciała przeprowadzić szerokie konsultacje społeczne, to do wglądu dla mieszkańców powinny zostać przedstawione wszystkie rozpatrywane projekty. W końcu należy zauważyć, że projekt, który wybrano do realizacji, nie został poddany pod żadne konsultacje społeczne ani nie był wcześniej rozpowszechniany.

Skoro zaś celem pozwanej nie było przeprowadzenie szerokiej dyskusji nad wyborem projektu przedszkola, to jednocześnie należy stwierdzić, że do przekazania mieszkańcom ogólnej informacji o planowanej inwestycji nie było konieczne ani uzasadnione zamieszczanie w materiale prasowym wizualizacji przedszkola F. . Osoby profesjonalnie trudniące się wydawaniem Informacyjnego Biuletynu (...) oraz portalu informacyjnego Gminy L., między innymi redaktor naczelny biuletynu, powinny posiadać wiedzę w zakresie prawa własności intelektualnej i zasad wykorzystania cudzej twórczości w materiałach prasowych. Pozwana nie powołała i nie wykazała okoliczności pozwalających na stwierdzenie, że strony zawarły umowę licencyjną i że posiada prawo do nieodpłatnego korzystania z utworu powódki na stronach internetowych czy w prasie. Na marginesie należy wskazać, że pozwana miała świadomość bezprawności swojego działania, ponieważ jak sama wskazała, po wezwaniu do usunięcia skutków naruszeń, postąpiła zgodnie z wolą powódki, nie uzasadniając w żaden sposób swojego postępowania jako zgodnego z prawem.

Wobec ustalenia, że zachodzą przesłanki odpowiedzialności pozwanej

za naruszenie praw autorskich przysługujących powódce, w dalszej kolejności Sąd rozważył zasadność zgłaszanych przez nią roszczeń.

Ustalając wysokość wynagrodzenia należnego powódce, to w tym miejscu należy zwrócić uwagę na modyfikację wskazanego już wyżej przepisu art. 79 ust. 1 ustawy prawo autorskie i pokrewne na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 roku (sygn. akt SK 32/14). Trybunał uznał za niekonstytucyjny przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b w zakresie możliwości dochodzenia odszkodowania w wysokości odpowiadającej trzykrotności stosownego wynagrodzenia z tytułu udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. W mocy obowiązującej pozostał art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b w zakresie możliwości dochodzenia dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Niezależnie od powyższego dochodzone przez powoda roszczenie nie urąga przepisom w zaktualizowanym, przez orzeczenie Trybunału, zakresie obowiązywania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd ustalił wysokość sumy pieniężnej należnej powódce z tytułu naruszenia przysługujących jej autorskich praw majątkowych jako dwukrotność wynagrodzenia za korzystanie i rozpowszechnianie utworu plastycznego jakim jest wizualizacja przedszkola F. . Wysokość zaś samego wynagrodzenia z tego tytułu Sąd ustalił

na podstawie opinii biegłego z dziedziny architektury - urbanistyki. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem w sprawach o ochronę praw autorskich, jeżeli wiadomości specjalne są niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy, Sąd powinien rozważyć dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego

na podstawie art. 232 zd . 2 k.p.c. (patrz: wyrok SN z 15 czerwca 2011 r. V CSK 373/10 LEX Nr 885040, wyrok SN z 08 lutego 2012 r. V CSK 56/11 Lex Nr 1213424; wyrok z 29 listopada 2006 r. II CSK 245/06 LEX Nr 233063). Natomiast art. 322 k.p.c., który stanowi, że jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie

z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione - może być zastosowany tylko wtedy, gdy ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Jeśli możliwe jest wobec tego określenie wysokości żądania na podstawie opinii biegłego, to Sąd powinien dopuścić taki dowód, dopiero gdyby to okazało

się niemożliwe, zastosować art. 322 k.p.c.(patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego

w W. z 27 listopada 2015 r., sygn. akt VI ACa 543/14,LEX nr 1994430). Na gruncie rozpoznawanej sprawy nie było natomiast przesłanek do tego,

aby ustalić wysokość należnej powódce sumy na podstawie art. 322 k.p.c., ponieważ Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność wysokości wynagrodzenia należnego powódce z tytułu naruszenia jej prawa. Biegły

w swojej opinii, którą Sąd uznał za wiarygodną i której wniosków nie udało

się podważyć stronie powodowej, ustalił dokładną wysokość wynagrodzenia, biorąc pod uwagę cechy utworu powódki, jak i sposób wykorzystania ich przez pozwaną.

Skoro zaś biegły ustalił, że wynagrodzenie, które przysługiwałoby uprawnionemu, gdyby osoba naruszająca jego prawa zawarła z nim umowę

o korzystanie z dzieła w zakresie dokonanego naruszenia, w chwili dochodzenia naprawienia szkody wynosi łącznie 698,00 zł, to Sąd zasądził od pozwanej

na rzecz powódki dwukrotność tej kwoty, czyli kwotę 1 378,00 zł, o czym orzekł, jak w pkt 1 wyroku, na podstawie w/w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. biorąc pod uwagę to, że pozwana otrzymała opis pozwu w dniu 11 grudnia 2015 roku, a zatem od dnia następnego, czyli od dnia 12 grudnia 2015 roku pozostawała w zwłoce.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo co do żądania pozostałej kwoty pieniężnej, gdyż nie zostało udowodnione, a także co do żądania odsetek ustawowych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 11 grudnia 2015 roku, gdyż powódka nie wzywała pozwanej przed wytoczeniem powództwa

do zapłaty kwoty dochodzonej w pozwie, o czym orzekł, jak w pkt 3 wyroku.

Sąd uznał za zasadne również roszczenie powódki co do podania do publicznej wiadomości treści zapadłego w sprawie orzeczenia. Jak wskazuje się w orzecznictwie, publikacja wyroku pełni funkcję kompensacyjną, ale również wychowawczą i prewencyjną (patrz uzasadnienie wyroku SN z 17 maja 2013 roku, I CSK 499/12, LEX nr 1371719). Zdaniem Sądu wskazują na to okoliczności sprawy, przede wszystkim świadomość pozwanej, czyli organu publicznego, bezprawności działania, która została już wcześniej wykazana. Sąd zwrócił ponadto uwagę na to, że wizualizacja będąca własnością powódki została wykorzystana w związku ze sporządzaniem przez władze gminy listy osiągnięć w związku z wyborami samorządowymi. Miało to na celu jak najbardziej atrakcyjne przedstawienie tej informacji wyborcom. W związku zaś z przerwaniem negocjacji dotyczących zakupu projektu, następcze go wykorzystanie w opisanych okolicznościach musiało wzbudzić sprzeciw powódki. Tym samym podanie wyroku do publicznego ogłoszenia spełni cel, jakim jest zapewnienie pokrzywdzonemu, rzeczywistej i odpowiedniej satysfakcji z zapadłego orzeczenia. Jednocześnie spełni też funkcję wychowawczą wobec władz pozwanej, która nie dochowała odpowiedniej staranności wymaganej przy skorzystaniu z cudzego utworu - wizualizacji firmy o ogólnopolskim zasięgu działania. Ponadto powódka przekazała pozwanej jedną wizualizację, a pozostałe dwie Gmina L. pobrała samodzielnie ze strony internetowej [www\(...\).pl](http://www(...).pl) (...) wyroku w lokalnych mediach pozwanej, tam gdzie doszło do naruszenia prawa autorskich powódki, jest najbardziej uzasadniona, gdyż zapewni to jej najmocniejsze oddziaływanie. Naruszenie będzie mogło zostać odnotowane przez lokalną społeczność, której bezpośrednio dotyczył projekt wybudowania przedszkola i która tym samym zostanie poinformowana o działaniach władz gminy.

O kosztach zastępstwa prawnego należnych pozwanej od powódki Sąd orzekł, jak w pkt 4 wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. Powódka żądała zapłaty kwoty 38 340,00 zł, a Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 1 378,00 zł, co stanowi 3,5 % dochodzonego roszczenia. Łącznie koszty procesu poniesione przez powódkę wynoszą 8 904,44 zł (17,00 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa, 1 917,00 zł opłata stosunkowa od pozwu, 4 570,44 zł - zaliczka na koszty opinii biegłego i 2 400,00 zł tytułem zastępstwa prawnego). Pozwana poniosła koszty procesu w wysokości 2 400,00 zł - koszty zastępstwa prawnego - ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku - w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku - w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) . Przyjmując, że powódka wygrała sprawę w zakresie roszczenia pieniężnego w 3,5 %, to należy stwierdzić, że wygrała koszty procesu w wysokości 311,65 zł (3,5 % z kwoty 8 904,44 zł), natomiast przyjmując, że powódka przegrała sprawę w 96,5 %, to należy stwierdzić, że przegrała koszty procesu w wysokości 2 316,00 zł (96,5 % z kwoty 2 400,00 zł). Wobec tego powódka powinna zwrócić pozwanej kwotę 2 004,35 zł (2 316,00 minus 311,65 zł). Jednocześnie powódka wygrała sprawę w całości w zakresie roszczenia niepieniężnego, zatem wygrała koszty zastępstwa prawnego w wysokości 360,00 zł - ustalone na podstawie § 11 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku - w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku, poz. 461 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku - w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.) . Zatem od kwoty 2 004,35 zł winna być odjęta dodatkowo kwota 360,00 zł, co daje kwotę 1 644,35 zł, zasądzoną w pkt 4 wyroku.

Sąd nie znalazł podstaw na rozłożenie zasądzonych kosztów zastępstwa prawnego na raty, ponieważ powódka nie przedstawiła żadnych okoliczności uzasadniających takie żądanie.